

Chương Kết

Kẻ cầm sổ giang hồ đứng đối diện với Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên. Hồ phu nhân và Hồ Phong đứng cạnh y chừng một bước.

- Cuối cùng rồi tại hạ cũng gặp lại Hồ trang chủ...

Tay kiếm giết người cất giọng trầm trầm. Hồ Nguyên nhếch môi cười hực:

- Ta biết rồi cuối cùng chỉ có ta và các hạ. Thù hận giữa ta và các hạ tưởng cũng nên thanh toán cho xong...

Kẻ cầm sổ giang hồ thông thả lắc đầu:

- Tại hạ xin minh định là tại hạ không hề có chút thù hận nào đối với Hồ trang chủ dù trang chủ đã gây cho tại hạ nhiều phiền lụy và khổ sở... Sở dĩ tại hạ giết Hồ trang chủ chỉ vì trang chủ là người tại hạ phải ghi tên trong sổ giang hồ...

Giọng nói của Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên chột cao vút lên chất chứa nhiều phần hận và cay đắng:

- Các hạ lấy tư cách gì mà đòi xóa tên của ta trong cõi giang hồ...

Giọng nói của kẻ cầm sổ giang hồ trầm xuống thành lạnh băng:

- Tại hạ chỉ hành xử bõn phận của một vũ sĩ. Hồ trang chủ là một kẻ phản quốc, một nhân vật giang hồ đã làm nhơ danh vũ sĩ. Do đó Hồ trang chủ là kẻ cuối cùng tại hạ phải ghi danh vào trong sổ giang hồ... Xin mời...

Song phương triển công phu trầm tĩnh. Hồ phu nhân đứng im nhìn hai người sắp sửa chém giết nhau. Trong lòng nàng ngôn ngang ý nghĩ. Một bên là chồng, một bên là ân nhân. Một bên là người chồng đã gây cho nàng nhiều khổ lụy. Một bên là ân nhân đã bao phen cứu mạng cho mẹ con nàng. Một bên là nghĩa một bên là tình. Nàng không biết binh ai bỏ ai. Hồ Nguyên, người chồng mà bao lâu nay nàng kính trọng bây giờ lại trở thành kẻ vì tham bạc tiền, mê danh vọng đ ể rồi trở thành kẻ phản quốc. Đáng trọng phu kính mến của nàng là kẻ đã làm những hành vi đê tiện. Hồ phu nhân đau lòng khôn tả khi được cha chồng nói cho nàng biết những việc làm xấu xa của Hồ Nguyên. Mãi suy nghĩ cho nên Hồ phu nhân không để ý tới thái độ của Hồ Phong. Thằng bé nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm vào phụ thân trong lúc bàn tay cầm kiếm của nó nắm chặt chuôi kiếm.

Ret...Ret...Chát...Kiếm với kiếm chạm nhau tóe lửa. Không biết người nào rút kiếm trước, người nào ra tay sau, chỉ biết mũi kiếm của người này đã đâm trúng mũi kiếm của người kia.

- Giới...

Lòng trong tiếng nói bàn tay giết người của Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên hất ngược về sau ngay chỗ chuôi kiếm ló lên. Ngay lúc đó bàn tay của kẻ cầm sỏ giang hồ đã chạm vào chuôi kiếm. Tuy nhiên khi chạm vào chuôi kiếm y cảm thấy đan điền đau quặn lên rồi cánh tay hầu như tê liệt không còn chút sức lực nào để rút kiếm ra khỏi vỏ. Ret...Âm thanh giết người nổi khô lạnh. Mũi kiếm của Hồ Nguyên vút tới mục tiêu tợ chớp. Đi hơn hai phần ba đường mũi kiếm bất thành linh đổi hướng xẹt tới yết hầu của Hồ phu nhân đang đứng im trầm tư mặc tưởng. Nàng không thấy được mũi kiếm giết người đang vút tới. Có lẽ nàng không màng. Và lại dù có thấy nàng cũng không tài nào tránh được chiêu kiếm giết người độc địa nhất giang hồ hiện nay. Biết bao nhiêu cao thủ nhất đẳng giang hồ đã không tránh được huồng hồ gì một người không biết võ như nàng. Hồ phu nhân không thấy song kẻ cầm sỏ giang hồ thấy. Bằng phản ứng của một võ sĩ cả đời khổ luyện võ thuật y tạt bộ đứng án ngay trước mặt Hồ phu nhân. Phản ứng này y phải vận dụng hết nội lực mới làm được bởi vì chạm hơn nháy mắt Hồ phu nhân sẽ thành cái xác không hồn.

Bụt...Âm thanh của sắt thép xuyên qua da thịt con người vang khô lạnh. Kẻ cầm sỏ giang hồ nấc tiếng nhỏ. Thân hình y run rẩy. Mũi kiếm giết người của Hồ Nguyên đã đâm vào huyết nhũ trung của y. Ret...Hồ Nguyên tra kiếm vào vỏ...Kẻ cầm sỏ giang hồ ngã xuống.

- Đi...đi...Phu nhân và Phong nhi theo ta về Trung quốc...

Hồ Nguyên đưa tay ra định nắm lấy tay vợ. Hồ phu nhân rút tay lại. Nước mắt lưng tròng nàng gào lớn:

- Buông tôi ra...buông tôi ra...Ông đừng đụng tới tôi...Ông đi đi...ông đi đi...chạy theo giấc mộng công hầu khanh tướng của ông...Ông đi đi...để mẹ con tôi ở lại đây...

Hồ Phong chột la lớn:

- Phụ thân giết ông nội...Mẹ...mẹ...Con thấy phụ thân đâm chết ông nội...

Hồ phu nhân nhìn đăm đăm đức phu quân. Qua màn lệ nàng thấy một người đàn ông xa lạ, độc ác, tàn nhẫn và vô lương tâm.

- Đi...đi...Ông đi đi...Ông không phải là chồng của tôi nữa...

Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên dùng dằng không muốn bỏ đi. Tiếng vó ngựa và tiếng reo hò nổi lên. Một đạo quân tinh kỳ phát phối xuất hiện. Có tiếng thét lớn:

- Nó đó...Thằng Hồ Nguyên đó...Tên phản quốc đó...Bắt hấn...Quân sư đã ra lệnh kẻ nào bắt được hấn sẽ được thưởng ngàn lượng vàng...

Không còn cách nào hơn Lạc Đạo kiếm Hồ Nguyên bằng mình chạy trốn. Hồ phu nhân ngồi bệt xuống đất. nâng đầu kẻ cầm sổ giang hồ dặt vào lòng mình nằng tức tưởi:

- Tôn ông...tôn ông...tôn ông đừng chết...tôi van tôn ông...tôn ông đừng bỏ mẹ con tôi...

Kẻ cầm sổ giang hồ mở mắt. Giọng nói của y nhẹ như hơi thở :

- Phu nhân...phu nhân...tôi lạnh...

Hồ phu nhân ôm chặt y vào lòng như muốn đem hơi ấm của mình truyền sang cho người đang hấp hối. Vuốt ve khuôn mặt của kẻ cầm sổ giang hồ nằng nghẹn ngào:

- Tôn ông...tôn ông ơi...tôi thương tôn ông...tôi thương tôn ông...tôn ông đừng bỏ tôi...đừng bỏ tôi mà đi tôn ông ơi...

Kẻ cầm sổ giang hồ mỉm cười. Nụ cười bình yên và sung sướng. Còn gì bình yên và sung sướng hơn khi nằm trong vòng tay của người mà mình yêu thương và thương yêu mình. Y thấy khuôn mặt của người đàn bà bất hạnh mờ dần mờ dần.

- Mẹ...mẹ...Thúc thúc ngủ hả mẹ...

Hồ phu nhân lặng lẽ gật đầu. Đoàn quân trải qua như gió cuốn. Không ai màng tới người đàn bà và đứa trẻ ngồi ôm lấy xác chết lạnh từ từ.

Kết Thúc